

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **RNDr. J. B.**, T., K., zast. advokátom JUDr. D. S., N., K. C. proti žalovanému: **JUDr. D. N.**, *SKP úpadcu A., PD L.*, IČO: X., zast. advokátkou JUDr. M. M., Š., X. B., o určenie **pravosti, výšky a poradia pohľadávky proti podstate vo výške 88 258,20 eur**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/6/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2011, č. k. 4Obo 13/2011-268, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 159,17 eur na účet právneho zástupcu žalovaného.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. novembra 2010 pod č. k. 8Cbi/6/2009-208 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal určenia, že jeho pohľadávka vo výške 82 733,28 eur je oprávnená a je pracovným nárokom podľa § 31 ods. 3 ZKV. Dňa 30. októbra 2009 z dôvodu sčítacej chyby žalobca upravil petit na sumu 88 258,20 eur.

Žalobca nárok uplatnil za obdobie od 1. januára 1999 do 31. marca 1999 vo výške 1 381,23 eur, od 1. apríla 1999 do 31. decembra 1999 vo výške 4 143,69 eur, od 1. januára 2000 do 31. decembra 2000 vo výške 6 184,20 eur, od 1. januára 2001 do 31. decembra 2001 vo výške 6 348,48 eur, od 1. januára 2002 do 31. decembra 2002 vo výške 7 071 eur, od 1. januára 2003 do 31. decembra 2003 vo výške 7 757,72 eur, od 1. januára 2004 do 31. decembra 2004 vo výške 8 612,88 eur, od 1. januára 2005 do 31. decembra 2005 vo výške 9 468,12 eur, od 1. januára 2006 do 31. decembra 2006 vo výške 10 123,68 eur, od 1. januára 2007 do 31. decembra 2007 vo výške 11 429,64 eur, od 1. januára 2008 do 31. decembra 2008 vo výške 12 434,16 eur, od 1. januára 2009 do 31. decembra 2009 vo výške 3 308,40 eur.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca je so žalovaným v pracovnom pomere od 4. januára 1988, kedy bol prijatý za člena družstva a počnúc týmto dňom začal vykonávať prácu u žalovaného. Dňa 20. augusta 1990 vedenie družstva rozhodlo o preradení žalobcu z úseku agrolaboranta do funkcie farmára na úseku živočíšnej výroby. Predstavenstvo družstva na schôdzi dňa 30. augusta 1990 potvrdilo rozhodnutie hospodárskeho vedenia. Žalobca na nové miesto neprešiel z dôvodu hrubého porušenia základných povinností člena družstva v zmysle § 25 ods. 2 písm. a/ zák. č. 162/1990 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve. Predstavenstvo družstva dňa 28. septembra 1990 rozhodlo o vylúčení žalobcu z družstva. Na základe rozhodnutia Okresného súdu v Dunajskej Strede, č. k. 5C/177/90-43 zo dňa 19. februára 1991, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. februára 1991, bolo rozhodnuté, že preradenie žalobcu dňa 20. augusta 1990 z úseku agrolaboranta do funkcie farmára na úseku živočíšnej výroby je neplatné.

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 5C/177/90 zo dňa 6. augusta 1992 bolo určené, že vylúčenie žalobcu z družstva zo dňa 28. septembra 1990 je neplatné a jeho členský pomer u žalovaného naďalej trvá. V tomto rozsudku súd prvého stupňa zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady mzdy 17 447,92 Kčs do 15-tich dní od právoplatnosti rozsudku a určil, že neprítomnosť žalobcu v práci 13.08.1990 nie je neospravedlnenou absenciou. Časť rozsudku súdu prvého stupňa o určení, že vylúčenie žalobcu z člena v družstve z 28.09.1990 je neplatné, nebolo napadnuté odvolaním, v dôsledku čoho rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 24.09.1992. Po vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného si žalobca do konkurzného konania prihlásil pohľadávku z titulu

nezaplatenej mzdy vo výške 581 077,04 Sk, pričom SKP poprel pohľadávku žalobcu vo výške 576 893,04 Sk a vo výške 4 184 Sk uznal a zaradil ju do 4. triedy. Žalobca si svoj nárok vo výške 88 258,20 eur uplatnil z titulu pracovného nároku podľa § 31 ods. 3 ZKV u SKP dňa 17. marca 2009 a zároveň i na súde dňa 23. marca 2009.

Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, a to od právoplatnosti rozhodnutia za obdobie od 01.01.1999 /3 mesiace pred vyhlásením konkurzu/ do 31.03.2009. Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 35 ods. 4 zák. č. 162/1990 Zb., § 61 ods. 1, § 130 ods. 1 Zákonníka práce, § 275 Zákonníka práce a Nariadenie vlády č. 54/1975 Zb. a Vyhlášky č. 112/1975 Zb., ktorou sa upravujú niektoré podrobnosti o zisťovaní priemerného mesačného zárobku.

Žalobca napriek výzve súdu, aby špecifikoval nárok, čo sa týka výšky náhrady mzdy v zmysle § 130 Zákonníka práce, svoj nárok nešpecifikoval a neupravil. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia, preto nárok žalobcu zamietol.

Žalovaný uplatnil v konaní námietku premlčania.

Podľa § 261 ods. 1 Zákonníka práce nárok sa premlčí, ak sa neuplatnil na súde v lehote, v tomto zákonníku ustanovenej. Na premlčanie sa prihliadne, len ak sa ten, voči ktorému sa nárok uplatňuje, premlčania dovoľá: v takom prípade nemožno premlčaný nárok účastníkovi, ktorý ho uplatňuje, priznať.

Podľa § 262 ods. 1 Zákonníka práce, lehota začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť po prvý raz.

V zákone č. 311/2001 premlčanie nie je riešené, preto je potrebné vychádzať z Občianskeho zákonníka.

V zmysle ust. § 111 Obč. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V zmysle § 262 Zákonníka práce, právo na náhradu mzdy možno po prvý raz uplatniť, keď sa táto náhrada stane splatnou. Splatnou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným

právom, teda stáva sa nárokom a od tohto okamihu začína plynúť 3-ročná premlčacia doba v zmysle § 236 ods. 1 Zákonníka práce.

Z ust. § 119 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie, a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. Premlčujú sa jednotlivé náhrady mzdy za ten-ktorý mesiac podľa toho, kedy nastala ich splatnosť. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru začína teda plynúť od splatnosti každej jednotlivkej náhrady mzdy za ten-ktorý mesiac, za ktorý sa požaduje. Nárok žalobcu bol splatný vo výplatnom termíne, ktorým je posledný deň v mesiaci, ktorý nasleduje po mesiaci, za ktorý mala byť odmena vyplatená, t. j. žalobca si mohol uplatniť svoj nárok za jednotlivé mesiace od 1.1. mesiaca, ktorý nasleduje po mesiaci, za ktorý má byť odmena vyplatená. Uplatnený nárok žalobcu je nárokom proti podstate v zmysle § 31 ods. 1 ZKV, podľa ktorého nároky na vylúčenie vecí z podstaty (§ 19 ods. 2), pohľadávky proti podstate (§ 31 ods. 2), nároky na oddelené uspokojenie (§ 28), nároky podľa § 5 ods. 2, nároky podľa § 9b ods. 3 a pracovné nároky (§ 31 ods. 3) možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzného konania. Iné nároky možno uspokojiť len podľa právoplatného rozvrhového uznesenia.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 31 ods. 3, 4, 5 ZKV, § 20 ods. 7 ZKV.

Podľa názoru súdu prvého stupňa pre uplatnenie pohľadávky u správcu platí, že uplatnenie u správcu nemá právne účinky podania žaloby pre plynutie lehôt, tak ako je to u prihlášok, ktoré sa podávajú na súde. Žalobca si svoj nárok na náhradu mzdy vo výške 88 258,20 eur uplatnil u správcu konkurznej podstaty dňa 17.03.2009.

Zo súdneho spisu 5C/177/90 súd zistil, že žalobca si v tomto konaní listom zo dňa 25.05.1998 uplatnil svoj nárok na náhradu mzdy za obdobie od 28.09.1990 do 31.12.1997. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že námietka žalovaného bola opodstatnená a nárok žalobcu z dôvodu námietky premlčania by bol oprávnený len za obdobie od 17.03.2006 do 17.03.2009. Vzhľadom na to, že žalobca si svoj nárok riadne neuplatnil, nešpecifikoval ho napriek upozorneniu súdu, nebolo by možné tento nárok i v prípade oprávnenosti nároku priznať.

V konaní bolo preukázané, že žalobca bol od 15.02.1991 do 31.12.1991 a od 01.01.1993 do 31.12.1993 v pracovnom pomere v Ústave experimentálnej a veterinárnej

medicíny, od 01.01.1994 do 30.11.1995 vo Výskumnom ústave veterinárnej medicíny a od 01.12.1995 do 30.11.2001 na Prírodovedeckej fakulte ÚPJS, z čoho vyplýva, že nemal záujem opätovne nastúpiť do práce u žalovaného. Žalovaný ani nemohol žalobcu prijať na jeho pôvodné miesto, pretože toto bolo z dôvodu organizačných zmien v družstve zrušené, čo žalovaný žalobcovi oznámil. Správnosť tohto postupu vyplýva i z ust. § 39 Zákonníka práce. Žalobca požiadal družstvo o zrušenie členstva dohodou k 31.12.1995. Zrušenie členstva i pracovného pomeru v družstve dohodou k 30.06.1996 žiadal žalobca i listom zo dňa 25.06.1996. Z uvedeného je nesporné, že žalobca už nemal záujem zotrvať v pracovnom pomere u žalovaného. Súd prvého stupňa na základe dokazovania dospel k názoru, že k dohode o skončení pracovného pomeru nedošlo.

Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku tiež konštatoval, že žalobca si svoj nárok u SKP uplatnil ešte pred prejednaním konečnej správy. Nebolo možné v danej veci postupovať v zmysle § 33 ods. 1 písm. e/ ZKV. Konkurzný súd dňa 28.09.2009 vyzval žalobcu, aby si popretú pohľadávku uplatnil na súde. Žalobca si svoj nárok uplatnil v zákonnej lehote touto žalobou.

Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. septembra 2011 pod č. k. 4 Obo 13/11-268 rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. V odôvodnení konštatoval, že je nesporné, že žalobca si uplatnil v konkurze mzdový nárok za obdobie od 01.01.1999 do 31.12.2009 v súvislosti s neplatným rozviazaním členského a pracovného pomeru k úpadcovi, ktorý súd posúdil podľa § 130 zák. č. 65/1965 Zb. (Zákonník práce). Z hľadiska určenia poradia pre účely uspokojenia veriteľov v konkurze, súd správne konštatoval, že uplatnený nárok je pohľadávkou proti podstate podľa § 31 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb. ZKV, ktorú možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzu a podľa ods. 5 uvedeného ustanovenia je potrebné ju uplatniť u správcu. Súd prvého stupňa tiež správne hodnotil námietku premlčania, vznesenú v konaní žalovaným. Z právneho predpisu, podľa ktorého súd posudzoval uplatnené právo - mzdový nárok - nevyplýva, že sa na neho vzťahuje 10-ročná premlčacia doba, preto námietka žalobcu v tomto smere nie je opodstatnená.

Žalobca si uplatnil v konkurznom konaní mzdový nárok proti úpadcovi a svoje tvrdenie o vzniku práva na mzdu za obdobie od 17.03.2006 do 31.12.2009 aj podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca bol v pracovnom pomere u iných zamestnávateľov a od r. 1995 už nemal záujem u neho pracovať a opakovane navrhoval ukončenie členského pomeru i pracovného vzťahu. Napriek uvedeniu výšky nároku žalobca mzdový nárok za obdobie od 17.03.2006 nepreukázal, a preto odvolací súd s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa obsahuje náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., vyplýva z neho, čoho sa žalobca domáhal, ako sa žalovaný vyjadril, vysvetlil tiež, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, aj akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. V tejto súvislosti námietky žalobcu v odvolaní nie sú opodstatnené. Nebola dôvodná ani námietka, že súd nepoučil účastníkov podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Z obsahu spisu vyplýva, že právnomu zástupcovi žalobcu súd doručil poučenie o uvedenom procesnom práve dňa 09.07.2009. Odvolací súd neprihliadol v zmysle ust. § 15a ods. 5 O. s. p. na námietku zaujatosti vznesenú žalobcom v odvolaní, pretože dôvodom vylúčenia sudcu mal byť jeho postup v konaní.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol zrušiť rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalobcu rozsudkom najvyššieho súdu došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Žalobca tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces tým, že odvolací súd v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

Žalobca za najpodstatnejšiu okolnosť považuje objasnenie otázky dôkazného bremena v konaní v súvislosti so špecifikáciou nároku na náhradu mzdy podľa § 130 Zákonníka práce. Svoj nárok žalobca presne špecifikoval listom zo dňa 31. mája 2010. V ňom uviedol aj presnú výšku mzdy. Je tu zásadný rozpor medzi rozsudkom súdu prvého stupňa a odvolacím rozsudkom, keď súd prvého stupňa dôvod zamietnutia žaloby uvádza iba nešpecifikovanie a neupravenie výšky nároku a z toho dôvodu neunesenie dôkazného bremena a tzv. bremena tvrdenia a v odvolacom rozsudku je zamietnutie žaloby odôvodnené aj neunesením dôkazného bremena nepreukázaním existencie nároku. Pri určení výšky náhrady mzdy žalobca postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a výšku takto vypočítal. Súd prvého stupňa sa odvolával na právne predpisy, ktoré nebolo možné aplikovať na daný prípad. Nie je pravdou, že by žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia. Žalobca v odvolaní tiež argumentoval proti aplikácii § 39 Zákonníka práce, keďže zo spisu je zrejmé, že v jeho prípade sa nejedná o prevedenie na inú prácu z dôvodu organizačných zmien. V konaní nebolo ani preukázané, kedy došlo k zrušeniu zmluvného pracoviska a nebolo náležité preverené, či skutočne k tomu došlo. Z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, keď vyslovil, že v konaní bolo preukázané, že po zrušení pôvodného pracovného miesta úpadca žalobcovi ponúkol miesto farmácia v živočíšnej výrobe, na ktoré nenastúpil. Správca konkurznej podstaty nepreukázal, že po dátume 24.09.1992, t. j. po právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu v Dunajskej Strede, č. k. 5C/177/90-110 zo dňa 6. augusta 1992 vyzýval žalobcu na vstup do zamestnania. V spise sa nachádza vyjadrenie žalovaného zo dňa 20. júla 2009, ktoré žalobcovi nebolo doručené. V odvolaní tiež žalobca argumentoval proti skutkovému zisteniu súdu prvého stupňa, podľa ktorého nemal záujem opätovne nastúpiť do práce u úpadcu, keďže v konaní bolo preukázané, že bol v pracovnom pomere u iných zamestnávateľov. Tiež namietal správnosť postupu žalovaného, ktorá podľa krajského súdu má vyplývať z § 39 Zákonníka práce. Je zrejmé, že v prvom rade trvale zamietavý postoj zamestnávateľa k žalobcovým pracovným pomerom, ho donútil k tomu, aby úpadcovi po 5-rokoch navrhol zrušenie členského i pracovného pomeru dohodou.

Odvolací súd sa taktiež nevysporiadal s námietkou poučovacej povinnosti súdu pred vyhlásením uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie.

Žalobca je tiež toho názoru, že súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou premlčania. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, prečo súd nevykonal navrhované dôkazy.

Žalobca ďalej namietal, že odvolací súd bez pojednávania nemohol meritórne rozhodnúť v danej veci, keďže na účely správneho zistenia skutkového stavu mal vykonať dôkazy. Odvolací súd nevykonal navrhnutý dôkaz pre výpočet pravdepodobného zárobku a jeho vykonanie neodôvodnil. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu. Žalobca navrhol zrušiť rozsudok aj z dôvodu, že vzhľadom na námietku zaujatosti zo dňa 13. januára 2011, v konaní rozhodoval vylúčený sudca. Žalobca tiež namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Bratislave 1. februára 2011 a o vyjadrení sa dozvedel až po obdržaní rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 28. septembra 2011. Nedoručením tejto písomnosti podľa názoru žalobcu bolo taktiež porušené procesné právo účastníka konania a ako účastníkovi konania mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené žalobca považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 30. januára 2012. Žalovaný považuje dovolanie žalobcu za nedôvodné a navrhol, aby ho odvolací súd v súlade s ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol. Súčasne požiadal súd, aby žalobcovi bola uložená povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania podľa priloženej špecifikácie.

Žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že táto žaloba je len pokračovaním sporu pod sp. zn. 8Cbsi/48/2005 o uznanie pravosti pohľadávky vo výške 19 288,24 eur, v ktorej si žalobca uplatnil pracovný nárok za obdobie od 28.09.1990, t. j. obdobie pred vyhlásením konkurzu na úpadcu A. PD L.. Ide o spor s tými istými účastníkmi konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo, len za iné časové obdobia. Uvedenú žalobu krajský súd rozsudkom pod sp. zn. 8Cbsi/48/2005-296 zo dňa 17. júna 2011 zamietol s odôvodnením, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu mzdy. Senát Najvyššieho súdu SR rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil svojim rozsudkom 1Obo 55/2011 zo dňa 22. novembra 2011. Obidva rozsudky nadobudli právoplatnosť 14. decembra 2011.

Žalovaný nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu a je toho názoru, že odvolací súd vychádzal z vyjadrení žalobcu i žalovaného a nimi označených dôkazov, správne sa vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, na skutkový stav použil správne právne predpisy, správne ich interpretoval a dospel k správnym právnym záverom. Dovolanie žalobcu je neopodstatnené

a nedôvodné. Vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol zaoberal. V dovolaní proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pokračuje žalobca v predkladaní nepravdivých tvrdení a poloprávd. Na nepravdivé dôkazy, predkladané žalobcom dovolaciemu súdu, poukazuje aj tá skutočnosť, že žalobca žiada zrušiť rozsudok krajského súdu z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, nakoľko vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. T. P., ktorá vec prejedнала a rozhodla na súde prvého stupňa napriek tomu, že z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že odvolací súd neprihliadol v zmysle § 15a ods. 5 O. s. p. na jeho námietku zaujatosti, pretože dôvodom vylúčenia sudcu je jeho postup v konaní.

Z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise jednoznačne vyplýva, že od 20. augusta 1990, kedy zamestnávateľ zrušil pracovné miesto žalobcu a preradil ho na miesto v živočíšnej výrobe, žalobca na nové miesto vôbec nenastúpil a žiadnu prácu, za ktorú by mohol poberať mzdu, pre zamestnávateľa nevykonával. Zamestnávateľ zrušil jeho pracovné miesto z organizačných dôvodov a v súlade so Zákonníkom práce, v tom čase platnom, ho preradil na riadiacu prácu, zodpovedajúcu jeho vzdelaniu.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca nenastúpil do práce ani po preradení na inú funkciu, ani po dátume nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 5C/177/90-108.

Žalovaný opätovne poukazuje na to, že žalobca napriek výzvam súdu svoj nárok na náhradu mzdy podľa požiadavky súdu v súlade s § 130 nešpecifikoval a neupravil. Krajský súd preto jeho žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a tzv. bremeno tvrdenia. Žalobca v dovolaní poukázal aj na niektoré ďalšie listinné dôkazy, s ktorými sa súd prvého stupňa ani odvolací súd podľa jeho názoru nevysporiadali, resp. ich vyhodnotili nesprávne. Týmto postupom súdu mu bola podľa jeho názoru odňatá možnosť konať pred súdom. Toto tvrdenie žalobcu žalovaný považuje za nepravdivé, nakoľko zo súdnych spisov vyplýva, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s ust. § 132 O. s. p., keď dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivito a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo hodnotil všetko, čo vyšlo najavo počas konania, včítane toho, čo uviedli účastníci konania a dospel k právnomu záveru, s ktorým sa stotožnil odvolací súd. Postupom súdu prvého stupňa ani odvolacieho súdu nebola žalobcovi znemožnená realizácia tých súdnych práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva. Podľa

názoru žalovaného rozhodnutie prvostupňového i odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 236 ods. 1 dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ust. § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ust. § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodol.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd SR len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak

konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania, uvedenej v tomto zákonnom ustanovení, dovolací súd nezistil. So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ust. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné 3 pojmové znaky:

- 1/ odňatie možnosti konať pred súdom,
- 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu,
- 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II.ÚS 3/97, II.ÚS 25/03).

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania aj napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie, že žalobcovi nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (podanie zo dňa 26. januára 2011, doručené Krajskému súdu Bratislava 1. februára 2012).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôkazov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne

iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces (IV.ÚS 115/03).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05, I.ÚS 352/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (II.ÚS 78/05).

Aj podľa názoru dovolacieho súdu právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vychádzajúc z toho a zároveň poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku dotknutých súdnych rozhodnutí, dovolací súd dospel k záveru, že právo žalobcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nielen zhrnutie podstatných odvolacích námietok žalobcu, odkaz na právnu úpravu, ale aj ich primerané právne posúdenie. Odvolací súd sa osobitne zaoberal každou odvolacou námietkou a vysvetlil, z akých hľadísk tieto považuje za nedôvodné. Taktiež uviedol dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom

prvostupňového súdu o nepreukázaní nároku žalobcu na sumu 88 258,20 eur, a teda o nedôvodnosti žaloby na určenie pravosti, výšky a pohľadávky žalobcu popretej správcom konkurznej podstaty. V podrobnostiach dovolací súd odkazuje na dôvody odvolacieho rozsudku v spojení so skutkovými zisteniami a závermi súdu prvého stupňa. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I.ÚS 188/06).

Odňatie možnosti konania a porušenie práva na spravodlivý proces žalobca vyvodzuje aj z toho, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania aj napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2011, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné dva v zákone vymedzené prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie za správne. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie

doplniť, o čom rozhodnúť je v jeho kompetencii. Odvolací súd teda v danom prípade nepostupoval v rozpore so zákonom, keď na prejednanie odvolania nenariadil odvolacie pojednávanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p., nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalobcovi znemožnila realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa názoru dovolateľa mu odvolací súd odňal možnosť pred súdom konať tým, že mu nedoručil vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Ústavný súd Slovenskej republiky už zaujal názor, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ako súčasť práva na spravodlivý proces (M.I.ÚS 2/05, I.ÚS 100/04, I.ÚS 335/06), zároveň ale tiež pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). V tejto súvislosti treba poukázať na uznesenie ústavného súdu z 20. decembra 2010, sp. zn. IV.ÚS 462/2010, v zmysle ktorého z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania späť na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku.

Najvyšší súd zastáva názor, že vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania má byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, keď

vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Podľa názoru dovolacieho súdu by takýto pohľad mohol mať až znaky príliš právneho formalizmu odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy). Z týchto dôvodov dovolací súd v ďalšom vychádzal z názoru, že odňatie možnosti konať pred súdom nezakladá sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu.

Po preskúmaní spisu a s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci, ktoré z nej vyplývajú, dospel najvyšší súd k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu druhej procesnej strane nemalo v danom prípade za následok odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Predmetné vyjadrenie žalovaného nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd prijatím záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie, viedlo vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu.

Podľa názoru žalobcu je daná v danej veci prípustnosť dovolania, s poukazom na ust. § 237 písm. g/ O. s. p., keďže vo veci rozhodoval vylúčený sudca. V dovolaní uviedol, že vzhľadom na námietku zaujatosti zo dňa 13. januára 2011, je dôvod na zrušenie rozsudku, keďže v konaní rozhodoval vylúčený sudca.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je upravené v § 14 O. s. p. Súdna prax v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom (§ 237 písm. g/ O. s. p.) zaujala názor, podľa ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle uvedeného ust. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne aj inak, než ju posúdil súd nadriadený súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové

skutočnosti. Pre možnosť uplatnenia tejto vady nie je rozhodujúce, či k nej došlo v konaní na súde prvého alebo druhého stupňa.

V námietke zaujatosti zo dňa 13. januára 2011, ktorá bola súdu doručená v priebehu odvolacieho konania, žalobca ako dôvod na vylúčenie sudcu - JUDr. T. P. - uviedol jej procesné pochybenia v konaní. Vzhľadom k spôsobu konania je podľa názoru žalobcu možné objektívne pochybovať o nezaujatosti sudkyne. Preto tu bol dôvod na vylúčenie JUDr. T. P. z prejednávania a rozhodovania veci.

Podľa ust. § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok v ust. § 14 ods. 3 výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci. Postupom sa rozumejú procesné úkony sudcu, vrátane rozhodnutí, a to aj vo veci samej. Okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, teda sami o sebe nemôžu byť dôvodom zaujatosti sudcu. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd správne s poukazom na ust. § 15a ods. 5 O. s. p. neprihliadol na námietku zaujatosti, keďže námietka zaujatosti sa týkala len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 O. s. p.

Dovolací súd dospel k názoru, že v danej veci nerozhodoval vylúčený sudca ani nesprávne obsadený súd, a preto nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. g/ O. s. p.

Žalobca v dovolaní tiež namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. písm. b/ O. s. p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenie existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť

k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalovaný tiež ako dovolací dôvod uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, spočívajúcu v právnom zastúpení advokátom. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) je 58,69 eur, celkom trovy právneho zastúpenia žalovaného predstavujú odmenu advokáta za 2 úkony právnej služby /príprava a prevzatie a vyjadrenie k dovolaniu/, náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za tento úkon vo výške á 7,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky), zvýšené o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), t. j. 26,53 eur, spolu teda trovy činia 159,17 eur.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.